

Marja-Leena Turunen

TYTTÖ TUNTURISTA

TYTTÖ TUNTURISTA

© 2020 Marja-Leena Turunen

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-3073-7

TYTTÖ TUNTURISTA

LUKU 1

Talven selkä oli jälleen taittunut, ja lunta oli vielä sen verran, että aamupäivällä pystyi hangen päällä hiihtämään. Rakastin hiihtämistä, ja koulussa olin ollut aina palkintosijoilla, harkinnut jopa hiihtäjän uraa. En sitten kuitenkaan ollut alkanut tosissani, vaikka opettaja olikin kannustanut jatkamaan. Olisi tarvittu jotain muutakin kuin kannustusta: kunnon varusteet, rahaa. Päivisin aurinko lämmitti tosi mukavasti ja lumi sulii ihan silmissä. Kevät sai aina uutta energiaa virtaamaan suoniin ja tietysti kesän odottamisen riemua, Lapin yöttömän yön valoisuutta.

Asuin isäni kanssa kahdestaan Valkeatunturin juurella. Aika kaukana kylästä. Äitini kuoli synnytykseen ollessani viisivuotias. En äitiä kovin hyvin muista, ainoastaan sen, kuinka olin odottanut saavani pikkusiskon tai veljen. Synnytys alkoi liian aikaisin, eikä kylästä ehditty hakea naista, joka auttoi synnytyksissä. Sekä äitini että lapsi menehtyivät. Muistin vielä jotenkin sen päivän. Harmaan, sumuisen päivän, ja kuinka pilvet olivat riippuneet raskaina tunturien yllä peittäen paksuun harsoon koko maiseman. Silloin oli syksy. Siitä oli jo niin kauan aikaa. Hyvin kuitenkin olin selvinnyt, vaikka joskus suunnaton suru valtasi mieleni muistelllessani äitiä ja varhaislapsuuden onnellisia päiviä.

Isäni on oikea lappalainen, mutta äiti oli tullut muualta, jotenkin jäänyt koukkuun tänne tunturiin. Jättänyt taakseen entisen elämänsä ja alkanut lappalaisen vaimoksi. Kyllä me olimme onnellisia äidin kuolemaan asti, eikä isä uutta vaimoa tahtonut. Yhdessä isän kanssa hoidimme poroja ja talouttamme. Jo pienenä olin oppinut tekemään kaikenlaisia töitä isän ollessa pidemmillä porojen kokoamisreissuilla. Olin joskus ollut isän mukana. Se oli kuitenkin aika raskasta

pienelle tytölle. Talvisin jouduin asumaan kylässä isän siskon perheessä, koska koulumatka oli liian pitkä. Siellä oli melkein samanikäinen tyttö, Maarit, ja kaksi pienempää poikaa. Meistä tuli Maaritin kanssa tosi ystäviä. Viikonlopuksi isä haki minut kotiin.

Vuodet kuluivat ja suoritin koulun loppuun. Lähteminen opiskelemaan ammattia oli kuitenkin ollut vaikeaa. En yksinkertaisesti voinut jättää isää yksin. Olihan isä aika vanha, ja pelkäsin, ettei isä selviäisi enää yksin. Jotenkin aavistin, ettei isä tahtonutkaan minun lähtevän. Niinpä jäin kotiin. Kyllä porotilalla aina töitä riitti, liiankin kanssa. Joskus toivoin, että tulisi joku muukalainen ja päättäisi jäädä meidän avuksemme. Olin jo kaksikymmentäviisi täyttänyt. Oikeasti olisin jo halunnut naimisiin ja lapsia. Ei isä kuitenkaan eläisi ikuisesti, ja silloin jäisin yksin. Mutta eipä näillä main kosijoita ainakaan kasapäin liikuscellut. Yhden kerran luulinkin jo löytäneeni sen oikean. Ei se mies kuitenkaan halunnut Lappiin jäädä, ja koska minä en halunnut muuttaa pois, niin ei se olisi onnistunut. Odotin vaan ja toivoin, että joskus tulisi vastaan minulle tarkoitettu mies.

En koskaan ajatellut olevani kaunis, mutta joskus luin miesten katseista selvän kiinnostuksen. Todellisuudessa olin ehkä kaunis tai paremminkin mielenkiintoisen näköinen. Tumma tukka ja siniset silmät, kuin lähde, josta taivas heijastuu. Ja kovan työn ansiosta vartaloni oli hoikka ja kiinteä. Ulkoisesta olemuksesta huolimatta tuntui, että minut oli tarkoitettu elämään yksin.

Silti en kaikkea toivoa ollut menettänyt. Kävin jopa ikivanhalla seitakivellä heittämässä toiveen ilmaan. Joskus olin kuulevinani rummun äänen. Se tuli ikään kuin maan uumenista suoraan tajuntaani. Kai vaan kuvittelin kuulevani, olinhan näitä vanhoja juttuja Lapin noidista kuullut vaikka kuinka paljon. Eräs taru kertoi, että kauan sitten muuan keski-ikäinen

lapseton lappalaispariskunta olisi juuri samalla kivellä käynyt pyytämässä lasta itselleen, ja nainen oli kuullut rumpujen äänen. Ne olivat kertoneet hänelle, että kyllä hän lapsen saisi. Sen isä ei tulisi olemaan hänen miehensä. Nainen oli ollut kauhuissaan eikä voinut kertoa miehelleen, mitä rumpu oli hänelle kertonut. Kuitenkin jonkin ajan kuluttua nainen oli huomannut odottavansa lasta. Hän oli ollut niin onnellinen ja unohtanut jo melkein, että lapsi ei olisi hänen miehensä. Ja kummallista se olisi ollutkin. Eihän nainen edes ollut kenenkään muun miehen kanssa.

Lapsi syntyi ajallaan, ja se oli tyttö, hyvin erikoisen näköinen pieni olento. Ja hyvin erilainen hänestä oli kasvanut. Ihmiset jotenkin pelkäsivät tyttöä, koska tällä oli ennustajan ja selvänäkijän kykyjä jo aivan pienenä. Erikoisen elämän tämä oli myös elänyt yksinäisenä, omissa oloissaan. Mutta kaikkein kummallisinta oli ollut, että jo melkein kuolemaisillaan nainen oli kadonnut, eikä häntä koskaan löydetty. Ikään kuin meni sinne, mistä oli tullutkin. Hymyilin tarinalle, en nyt sentään mihinkään taikuuteen uskonut, vaikka lapsena ja vielä nuorena neitona olinkin korvat höröllä kuunnellut, kun vanhat lappalaiset olivat kertoneet mitä kummallisimpia tarinoita ja juttuja. Täytyi kuitenkin myöntää itselleni, että kun joskus menin sinne kivelle, niin joku kummallinen näkymätön piiri ympäröi minut ja ryömi minun sisimpääni. Kotiin tullessani kauhea väsymys tulvi jokaiseen lihakseeni, tuntui siltä, kuin olisi käynyt läpi valtavan ruumiillisen ja henkisen rääkin. Arjen askareiden keskellä kuitenkin aina unohtui koko juttu.

Aina toisinaan myös meidän talolle joku satunnainen vaeltaja eksyi. Useimmiten vaan kysymään tietä vanhalle autiotuvalle, joka sijaitsi muutaman kilometrin päässä meidän kotoa. Siellä oli hyvä tammukkapuro, missä kävin toisinaan onkimassa. Purotaimenet olivat parasta herkkua, mitä tiesin. Usein juuri

ennen juhannusta kävin purolla onkimassa juhannuskalat. Niin nytkin oli tarkoitus. Autiotuvalla voi myös yöpyä. Saamelaiden pyhä paikka, seitakivi, oli myös samalla suunnalla. Voisi poiketa sielläkin. Kerroin isälle meneväni purolle kalaan ja olevani yötä tuvassa. Aurinkohan ei laskenut ollenkaan Lapissa tähän aikaan ja vielä ei ollut sääskiäkään, ilma oli muutenkin epätavallisen lämmin.

Aamu oli tosi kaunis. Olin laittanut kunnon aamiaisen isälle ja itselleni. Isälle oli valmis ruoka päivälliseksi. Oli tosi mukava lähteä pitkän talven jälkeen taas ylemmäksi tunturiin. Talvella siellä hiihtelin hankikantojen aikaan, mutta kesällä siellä oli uskomattoman kaunista. Vaikka puita ei juuri ollut, vaivaiskoivut, sammaleet, jäkälät ja varvikot värjittivät kuitenkin maisemaa. Autiotuvalle oli koko ajan vähän ylöspäin nouseva polku, ja välillä piti istahtaa johonkin kiven nokkaan ja ottaa huikka vesipullosta.

Päivä kallistui jo pitkälle iltapäivän puolelle, kun näin tuvan häämöttävän tunturin kupeessa. Voi, mikä helpotus oli taas tulla sinne. Joskus pienempänä olin isän kanssa täällä käynyt kalastamassa. Olimme mökissä yöpyneetkin monta kertaa, mutta nykyään tulin yksin. Päätin perille päästyäni juoda termarista kahvit ja syödä vähän evästä, oli vähän nälkäkin. Sitten voisi mennä ongelle, jospa saisi muutaman tammukan paistettavaksi.

Heti tuvan pihalle tullessani huomasin, että täällä taitaa olla joku muukin majaa pitämässä. Pönkkä ei ollut oven päällä, ja joku pusero roikkui naulassa oven vieressä. Voi harmi, täytyykö lähteä saman tien takaisin? Koputin ovelle, kukaan ei kuitenkaan vastannut. Niinpä avasin oven, ketään ei ollut sisällä. Toisella lavitsalla oli makuupussi ja rinkka, kaikesta päätellen yöpyjä oli mies. Sydämeni pomppasi varmaan ylimääräisen lyönnin ja ajatukset lähtivät laukkaamaan. Mitä tehdä? Lähteäkö vähin äänin takaisin, vai jäädä ja katsoa tilanne? Ehkä se

ei niin paha ole, voihan sitä tuntemattoman kanssakin autio-
tuvan yön yli jakaa. Jopa mies ja nainenkin. Ei täällä kairoissa
tarvitse pelätä, tänne tullaan hakemaan rauhaa. Päätin jäädä,
ihan jo uteliaisuuttani. Mieshän voi olla ihan mukavakin, en
minä miehiä pelännyt. Koko ikäni olin enemmän miesten
kanssa ollut tekemisissä kuin naisten. Haukkasin evästä, join
kahvia päälle ja aloin laittamaan onkivehkeitä kuntoon.

Matka purolle oli noin puoli kilometriä tunturin rinnettä
alaspäin. Eri polkua kuin tuvalle tullessa. Ehkä mies oli myös
purolla. Puron varsi kiemurteli ja mutkitteli niin, ettei välttä-
mättä huomaisi toista. Minulla oli aivan oma tietty paikka,
mistä melkein aina tärppäsi kala kiinni. Toivoin, ettei vieras
olisi ainakaan sitä varannut itselleen. Löysin paikan, ei ollut
varattu. Miestä ei näkynyt missään. Aika outoa, olikohan mies
kävellyt pienelle järvelle asti, johon tämä puro laskee? Sinne
oli matkaa parisen kilometriä. Sieltä sai ahveniakin. Mitä
siitä, missä mies voisi olla, yritän onkia niitä tammukoita. En-
simmäiset heitot eivät nykäisseetkään, sitten onnisti, ja ihan
hyvän kokoinen kala oli koukussa. Voi sitä riemun tunnetta,
mikä aina purkaantui, kun näki välkehtivän tammukan ongen
päässä. Pari, kolme tällaista riittäisi jo illalliseksi. Syönti oli tosi
hyvä, niinpä sain viisi kalaa. Voisi tarjota tuntemattomallekin
paistettua kalaa, mikäli häntä ei ole onnistanut kalareissulla.
Täytin vielä vesikanisterin ja päätin palata tuvalle. Puron vesi
oli niin kirkasta, että sitä voi käyttää kahvivetenä. Juomavesi
oli viisainta tuoda matkan varrella olevasta lähteestä. Jänni-
tin, oliko mies jo palannut tuvalle. Näin jo ennen kuin tupa
tuli esiin, että piipusta nousi savua. Mies oli siis jo palannut.
Oli outoa, kuinka jännitti niin paljon. En yleensä jännittänyt
asioita. Tullessani tuvan pihaan ovi aukesi. Siinä seisoj tumma
ja komea mies, ehkä kolmekymppinen. Olimme kumpikin tosi
hämmentyneitä. Ensimmäisenä suunsa sai auki mies.

– Iltaa, olen Jouni. Tämäpä oli yllätys tavata nainen yksinään

täällä tunturissa. Yleensä täällä saa olla aivan yksinään. Tämähän onkin iloinen yllätys.

– Minä olen Inga-Mari ja oli tämä minullekin aikamoinen yllätys, jopa sokki. Meinasin lähteä, kun huomasin tuvan olevan varattu. Päätin kuitenkin katsoa tilanteen ja käydä ainakin tuolla tammukkapurolla, sainkin ihan mukavasti niitä. Tarkoitukseni oli myös yöpyä täällä, sinä nyt kuitenkin olit ensin täällä.

– Totta kai voit jäädä, minulla on pieni teltta, joten voin nukkua teltassa. Vaikka olen kyllä ihan kiltti ja luotettava mies, ei sinun tarvitse pelätä.

– En minä pienistä säikähdä, kyllä me molemmat tänne tupaam mahdumme, enkä oikein jaksaisi kotiinkaan enää kävellä. Minulla olisi viisi tammukkaa, voisinkin paistaa ne ja tarjota, jos kelpaa.

– No, kyllä kelpaa, ja keitin juuri kahvit, maistuuko? Minä en kalaa saanutkaan, ei ollut syöntiä siellä järvellä.

– Tehdäänkö ulos nuotio, niin voitaisiin paistaa tikun nokassa nämä kalat, ne on perattu jo valmiiksi.

– Sopii mulle, täällä ulkona on mukava istua nuotiolla, kun ei ole sääskiä. Mutta juodaanko ensin ne kahvit, ennen kuin jäähtyy, tehdään sitten se nuotio.

Niinpä joimme kahvia nautiskellen, mitään puhumatta, vieläkin vähän hämillämme yllättävästä kohtaamisesta tunturimökillä. Olihan se outoa, ei näillä leveysasteilla kovin helposti ihmisiin törmäile, poroihin tai muihin villieläimiin kylläkin. Ennen kuin ihminen näkee jonkin muun eläimen kuin poron, niin eläin on jo haistanut ihmisen ja paennut. Eipä niistä vaaraa ihmiselle juuri ole. Tunnelma oli jotenkin odottava, tuntui siltä, kuin kumpikin olisi vetäytynyt jotenkin kuoreensa. Ehkä se luontainen ujous astui esiin, ei oikein tiennyt, mistä puhua. Jouni kuitenkin aloitti vähän vaivaantuneena.

– Kuule, jos minä sytytän nuotion, niin laita sinä ne kalat tikun nokkaan, kyllä tässä jo illallinen maistuisi.

– Joo, tehdään niin, olen jo valmiiksi suolannut nämä. Täällä pitäisi olla valmiit paistotikutkin.

Mies alkoi sytyttämään nuotiota, ja panin merkille, kuinka totuneesti hän alkoi tulen tekoon. Kaikesta huomasi, että Jouni ei ollut tumpelo nuotiota sytyttäessä. Tänne majalle tuotiin aina lumien aikaan moottorikelkalla polttopuita, koska täällä ei nuotiopuita ollut, eikä täältä saanut puita kaataa. Joskus kuitenkin saattoi käydä niin, että puut eivät riittäneet koko kesäksi. Joku sitten saattoi käydä vähän karsimassa puiden oksia nuotiopuiksi. Onneksi ei sentään tupaa alettu purkamaan, oli sellaisiakin vaeltajia, jotka eivät kunnioittaneet erämaan lakia, vaan rikkoivat ja sotkivat yhteistä omaisuutta. En ymmärtänyt ollenkaan, miksi piti tulla Lappiin asti, jos alkeellisetkaan säännöt eivät olleet takaraivoon tatuoituina. Nuotio roihusi jo iloisesti, ja sain kalat tikkujen nokkiin pujoteltua. Sain tikut aseteltua niin, että ne eivät osuneet liekkeihin, vaan jäivät tulen loimotukseen. Siten kalat eivät pala, kypsyvät pikkuhiljaa. Niistä tulisi herkullisia, vähän savunmakuisia.

Istuimme hiljaa katsellen liekkejä omiin ajatuksiimme vaipuneina tai sitten ujustellen toisiamme, vaikka alkua oli näyttänyt paljon vapautuneemmalta. Oli myös toinen elementti, mikä tuntui tulleen meidän väliimme. Fyysinen tietoisuus toisesta. Olin ymmälläni, kun tajusin, etten ole ollut tällaisen tunteen vallassa. Edessäni tuntematon, jonka olin tavannut pari kolme tuntia sitten. Voiko ihminen tuntea näin? Ei voinut mennä kysymään toiselta, että hei tuntuuko sinustakin tällaiselta. Olin niin ajatuksissani, että unohdin kääntää kaloja. Jouni huomasi onneksi.

– Pitäisikö kääntää meidän illallista?

– Voi, olin niin ajatuksissani, että unohdin.

Tunsin, kuinka puna levisi poskille aivan kuin paljastaen, mitä olin ajatellut. Olenko näin läpinäkyvä? En ole valmis tällaiseen, toivottavasti tämä menee nuotion lämmön piikkiin eikä tunnekuohun. Päätin tutustua paremmin Jouniin.

– Mistä olet kotoisin?

– Olen Tampereelta. Äitini on kotoisin täältä Lapista. Hän lähti opiskelemaan etelään ja tapasi isän jo opiskeluaikanaan. He ovat kumpikin opettajia, äitini peruskoulun, isäni yliopistolla tietotekniikkaa. Minulla on yksi sisko ja pikkuveli. Sisko on naimisissa englantilaisen miehen kanssa, heillä on kaksi lasta ja he asuvat Lontoossa. Pikkuveli on vielä poikamies, minäkin melkein. Tarkoitin, elän sellaisessa ollako vai eikö olla -suhteessa. Johtuu varmaan siitä, koska minulla on opiskelut vielä vähän kesken.

– Mitä sitten opiskelet?

– Minusta pitäisi tulla tutkija, olen lähdössä Englantiin tekemään loppututkintoa, puoli vuotta vielä ja pitäisi tulla ympäristöbiologi. Olen ollut töissäkin välillä, joten vähän ovat opiskelut myöhässä, mutta nyt näyttää hyvältä. Olen jo kolmekymppinen, joten kyllä olisi aika valmistua ja löytää työpaikka, joko Suomesta tai ulkomailta. Olen valmis työskentelemään muuallakin kuin Suomessa. Entä sinä, mitä teet työksesi?

– Minä hoitelen porotilan arkea ja isääni, hän on poromies. Äitini kuoli, kun olin viisivuotias. Olen aina asunut Lapissa täällä tunturin juurella, noin viiden kilometrin päässä kylästä. Joskus käyn kaupungissa, mutta harvoin. En varmaan osaisikaan asua muualla.

– Etkö ole koskaan edes ajatellut muuttavasi muualle?

– No, tietysti, kun lunta on oikein paljon, sitä toivoisi olevansa aurattujen teiden varressa. Kesällä en olisi missään muualla kuin täällä. Ei haittaa sääsket, kesäyön valoisuus korvaa kaiken.

– Niin kai se taitaa olla. Minäkin tänne Lappiin jo pienenä

vanhempieni kanssa tulin, joten tiedän, mistä puhut. Olenhan kuitenkin puoliksi lappilainen minäkin.

– Nyt kyllä nämä kalat ovat jo kypsiä, joten tartuppa tikkuun, siitä on ihan hyvä syödä.

Tammukat maistuivat tosi hyviltä, ei turhaan kehuttu tätä tunturipurojen herkkua. Kalat oli syöty aika nopsaan, sen verran nälkäisiä taisimme olla. Kahviakin oli vielä tippa jaettavaksi. Ilta alkoi jo olla aika pitkällä ja nuotio hiipui pikkuhiljaa. Tuntui, että kumpikaan ei vielä halunnut mennä nukkumaan. Jokin äänetön vetovoima tuntui pitävän meitä otteessaan, eikä kumpikaan halunnut rikkoa sitä taikaa. En ollut varma, uskaltaisinko antaa valtaa niin vahvalle tunteelle. En ikinä ollut kokenut mitään vastaavaa. Vaikka olihan minullakin ihastuksia ollut, niin tämä oli jotain aivan erilaista, hyvin fyysistä. Mitä ihmettä teen, sanonko vaan hyvää yötä ja sukellan makuupussiin, vai menenkö istumaan viereen ja pyydän kuuntelemaan hiljaisuutta? Yhtäkkiä kuitenkin kysyin:

– Oletko koskaan käynyt tässä lähellä olevalla vanhalla saamelaisen uhripaikalla, seitakivellä?

– En ole, onko se kaukana?

– Ei se ole kovin kaukana, ja jos sinua ei vielä väsytä, niin haluaisitko lähteä kanssani käymään siellä? Se on aika erikoinen paikka, tunnelma siellä on jotenkin outo, epätodellinen. Kuin astuisi johonkin taikaan mukaan. Käyn siellä joskus yksinäni. Ajattelin, jospa haluaisit tulla mukaan.

– Ei minua niin paljon väsytä, ja ilta on ollut tosi mukava, niin miksikä ei vielä jatkettaisi sitä. Eihän täällä Lapissa tarvitse nukkuakaan niin paljon, kun on niin valoisaa.

– Niin se vaan on, talvella sitten nukutaan varastoon. Lappi on sellainen, se on ikään kuin sisäänrakennettu tunne ja voima, ei sitä pakoon pääse. Jos olet syntynyt tänne, mutta voi sen muuallakin syntyneenä saavuttaa ja omaksua, niin

olen kuullut kerrottavan. Toiset palaavat vuosi vuoden jälkeen tänne uudestaan, niin kuin sinäkin luultavasti tulet.

– Niin, kyllä minun on pakko tänne aika ajoin tulla, vaeltelemaan ja kalastelemaan. Varsinkin nyt, kun en tiedä, koska seuraavan kerran tänne pääsen tulemaan.

Loppumatkan uhripaikalle kuljimme puhumatta. Oliko siinä aavistus tulevaa? Olisiko tämä ainut kerta, kun tapasimme? Jotenkin tuntui, ettei se niin voi mennä. Juuri kun oli tavannut ihmisen, joka on kiinnostava ja jotenkin tuttu, niin tämä kertookin, ettei ehkä pitkiin aikoihin olisikaan palaamassa tänne. Vähän surullista, olisi ollut mukava tutustua Jouniin paremminkin. Mutta yllättäen mies sanoikin:

– Älä sure, aivan varmasti, kun seuraavan kerran tulen Lappiin, niin tulen kyllä sinuakin katsomaan. Ja ainahan me voidaan kirjoitella kuulumisia puolin, jos toisin.

– Se olisi tosi kivaa, eipä minulla kirjekaveria olekaan.

Puhuesssa matka oli kulunut ihan huomaamatta, ja seitakivi oli ihan muutaman askeleen päässä. Sama tunne kuin ennenkin valtasi mieleni. Mikä tässä paikassa oikein on kummallista? Katselin ympärilleni, paikka oli samanlainen kuin viime näkemältä. Jälleen kuulin vaimean rummutuksen päässäni. Katsoin Jounia, mies kierteli paikkaa aivan kuin mitään outoa ei olisi olemassakaan. Jouni tarkasteli kiviröykkiötä joka puolelta kuin etsien merkkejä, miksi tämä olisi jokin erikoisen merkittävä uhripaikka. Löytyihän niitä, poronkarvatuppoja ja pieniä luun kappaleita, ehkä sarven kappaleita. Eikä niissä mitään kummaa nähnyt.

– En kyllä ymmärrä, mitä ne lappalaiset tässä paikassa näkee, näitähän on tuntureiden rinteissä satoja samanlaisia kivikasautumia. Nämähän ovat syntyneet luultavasti jo jääkauden aikoihin. Ei tämä ainakaan minulle kerro mistään, mitä en

ymmärrä. Ihminen voi uskoa mihin vaan, en kiistä sitä. Ei tämä minua oikein vakuuta pyhyydellään.

– Minun on sitten turha kysyäkään sulta, kuuletko rumpuja. Pidät minua varmaan kahjona, jos kerron kuulevani rummutuksen.

– En pidä kahjona, enkä kuule mitään. Niin kuin sanoin, jokainen voi uskoa mihin haluaa.

Nolotti, että olin kertonut miehelle mitään koko asiasta. Itse tiesin kuulleen ihan selvästi vaimean rummun äänen, niin kuin ennenkin, kun olin täällä käynyt. Mitäpä siitä, vaikka Jouni ei uskonut, mitä hän kuuli. Tuskinpa enää tapaamme, harmi kuitenkin. Lähdimme palaamaan tuvalle päin. Puoliyö oli jo sivuutettu, mutta aurinko oli jo kajastamassa tunturin rinteeseen. Yhtäkkiä Jouni yllätti jälleen.

– Kuule, olen pahoillani, jos pahoitin sinun mielesi. En todellakaan tarkoittanut, mitä sanoin. Totta kai minäkin olen aika hyvin perillä saamelaisten ja Lapin taruista ja saagoista. Tule tänne, halataan ja pyydän anteeksi, tämä on ollut aivan ihana ilta. Olen saanut tutustua upeaan naiseen.

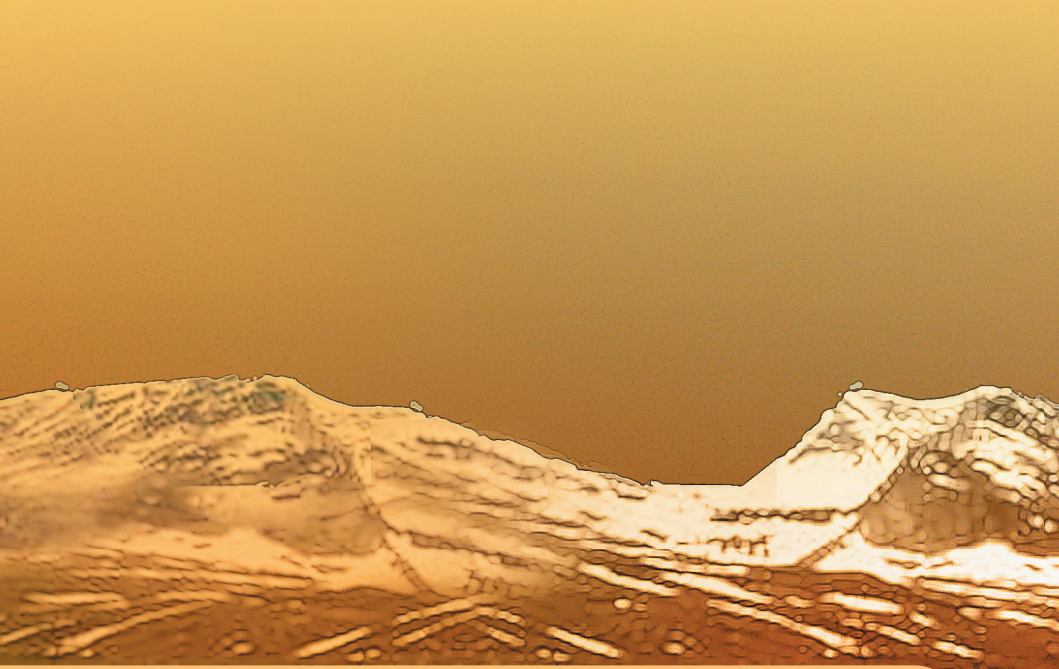
En voinut muuta kuin astella Jounin eteen ja tarjottuun syliin. Se tuntui lämpimältä ja vahvalta, lohduttavaltakin. Tunnuimme unohtaneen ajan ja paikan sekä sen, että olimme tavanneet vasta muutama tunti sitten. Se tunnekuuhu, mikä oli aikaisemmin illalla yllättänyt, sai minut taas valtaansa. Katsoin miestä, ja se katse sai miehen suutelemaan minua. Oli kuin kaikki padot olisivat auenneet yhtä aikaa, päässä rummut jyskytti, sydän hakkasi sataa ja kyyneleet tulivat väkisin silmiin. Olenko näin heikko, mietin. Onko sen väliä, tämä tuntui niin oikealta. Jouni katsoi minua pitkään, ja minusta tuntui kuin mies olisi lukenut avointa kirjaa kasvoiltani.

Loppumatkan kuljimme toisiimme kietoutuneina, omiin

ajatuksiin vajonneina. Tuntui, ettei paljon sanoja tarvittukaan. Olimme yhtä, kaksi ihmislasta luonnon helmassa. Ehkä kumpikin mietti jo seuraavaa siirtoa, aloitus oli tehty ja muuri murrettu. Ihminen ei voi luonnolleen mitään, jos kemiat kohtaavat, ja miksi voisikaan? Olimme nuoria ja vapaita, miksi ei voisi tarttua hetkeen, jota voisi muistella loppuelämänsä? Saavuimme tuvalle, ja oli kuin sanaton sopimus olisi solmittu. Aukaisin makuupussini aivan levälleen, ja Jouni avasi myös omansa. Katsoimme toisiamme koko ajan riisuutuessa. Tumma kookas mies ja tummatukkainen upea nainen, olimme kuin varta vasten toisillemme tarkoitettut. Ei tarvittu sanoja, kehonkieli kertoi kaiken, minkä tarvitsi. Vain me kaksi ja Lapin yötön yö, se vangitsi meidät yhteen oudolla taialla. Tajuntani täytti vaimea rummun ääni, vai oliko se sydän, joka aika ajoin sykkii kiivaammin? Ehkä se olikin sydän.

Aamu oli jo pitkällä, kun me kaksi, kaikkensa toisillemme antaneena heräsimme. Jouni silitti hiuksiani ja suuteli otsaani, ei tarvittu muuta, rakastelimme vielä kerran. Se oli kuin silkkiä olisi sivelty ihoa vasten, ja sitten tuli purkaus, kuin tulivuori olisi revennyt aamuauringon paistaessa pienen ruudun läpi.

Palatessani kotiin mietin, mitä kaikkea menneen vuorokauden aikana oli tapahtunut. En oikein uskonutkaan, vaan luulin kaiken olevan unta. Jo se, että tapaa ihmisen kilometrien päässä, jossain autiotuvalla, tuntuu uskomattomalta. Ei se oikein järkeen käynyt. Ja kaikki, mitä tapahtui illan ja yön aikana, oli kuin satua. Jotain, mitä ei ollut kokenut tai edes kuvitellut kokevansa. Kuin jokin solmu olisi auennut sisälläni, repinyt viimeisetkin säikeet auki ja antanut itselle luvan avautua ottamaan vastaan kaiken, mitä toisen ihmisen fyysinen kosketus voi tarjota. Mutta Jouni oli vieras, muukalainen, enkä voinut ymmärtää, mitä voi tuntee muutaman tunnin tuttavuuden perusteella. Sellaista halua antautua niin täysin ehdoitta toiselle.

Jokin vaisto veti Inga-Maria, tunturin rinteessä olevalle, vanhalle saamelaisten uhripaikalle. Vanhat uskomukset seidoista ja tarinoista, tuntuivat alkamaan elämään hänen päässään. Ei hän niihin kuitenkaan tosissaan uskonut.

Mutta eräs kesäyö ja yllättävä kohtaaminen autiotuvalla muuttaa kaiken. Entiseen ei ole paluuta ja tulevaisuus pelottaa. Tapahtuiko kaikki oikeasti vai näkikö hän unta.

Tämä tarina kertoo naisesta, joka isänsä kanssa pyörittää porotilan arkea. Hänen äitinsä kuoli tytön ollessa viisivuotias. Lapin ankara luonto, varsinkin talvella asettaa yllin kyllin haasteita elämiseen. Matkamuistojen valmistaminen ja juuri perustettu osuuskunta tarjoaa mukavasti töitä, melkein koko kyläyhteisölle.

Osuuskunnan synnyn myötä paljastuu erään suvun tarina. Alkaen 1890-luvun lopulla kullankaivuulla rikastuneesta kantasestä, edesmenneeseen kyläkauppiaaseen, Almaan. Lopulta suku tulee hyvinkin lähelle Inga-Marin omaakin elämää.

ISBN: 978-952-80-3073-7

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi